

A Ráckevei Járásbíróság Ráckeven, 2021. október 19. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A bíróság [REDACTED] vádlottal szemben orvhalászat vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárást az Alkotmánybíróságnak jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló eljárása céljából felfüggeszteni rendeli és az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés és a Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 246. § b) pontjának vonatkozásában

- annak megállapítása végett, hogy a vádlottal szemben jogerősen kiszabott közigazgatási, büntető jellegű szankciót követően a kétszeres eljárás tilalma miatt büntetőeljárás nem indítható,
- annak megállapítása végett, hogy a vádlottal szemben jogerősen kiszabott közigazgatási, büntető jellegű szankciót követően a kétszeres értékelés tilalma miatt büntetőjogi szankció nem alkalmazható,
- annak megállapítása végett, hogy a vádlottal szemben jogerősen kiszabott közigazgatási, büntető jellegű szankciót követően a kétszeres értékelés tilalma miatt vagyona irányuló büntetőjogi szankció nem alkalmazható,

és ezért az ügyben való alkalmazása alaptörvény-ellenes-e.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján az alábbiakat állapította meg:

A vádirati tényállás szerint a vádlott [REDACTED] évben a [REDACTED] Horgászegyesület tagjaként a nevére kiállított [REDACTED] sorszámú állami horgászjegy és a [REDACTED] számú éves területi engedély birtokában jogosult volt horgászati tevékenységet végezni.

A vádirati tényállás szerint a vádlott [REDACTED] napján [REDACTED] prakor a [REDACTED] Dunaág [REDACTED]-nél a bal parton – a [REDACTED] szám alatti hétvégi haza elotti partszakaszon – egy stégen állva ún. gereblyező módszerrel horgászott, melyhez nagyméretű hármashoroggal és egy 60 grammos szivarólommal felszerelt, csali nélküli horgászkeszvéget használt.

A vádirati tényállás szerint a vádlott cselekményét a [REDACTED] Dunaági Horgász Szövetség hivatásos halőrei észlelték, majd a vádlottat intézkedés alá vonták és a horgászathoz használt felszerelését elvették.

E tényállás alapján a vádlott ellen közigazgatási eljárás és büntetőeljárás is indult. A [REDACTED] Megyei Kormányhivatal [REDACTED] Járási Hivatala a közigazgatási eljárásban a vádirati tényállással egyező tényállás tárt fel és a vádlottal szemben PE-06/FM3/00011-2/2020. számon hozott

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	III/ 0 4 3 2 8 - 0 / 2021
Érkezett:	2021 NOV 25.
Példány:	3
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda:	

határozatával 100.000.- forint halvédelmi bírságot szabott ki, a vádlott állami horgászjegyét visszavonta és a vádlottat az állami horgászjegy vásárlásától egy évre eltiltotta. A vádlott jogi képviselője útján előterjesztett fellebbezése nyomán másodfokon eljáró █████ Megyei Kormányhivatal PE/FE/00100-1/2021. számon hozott határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta változatlan tényállás mellett.

Az ügyben irányadó jogszabályok:

A Btk. releváns rendelkezése:

A büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 246. § b) pontja alapján, aki külön jogszabályban meghatározott tiltott eszközzel, tiltott módon vagy kéméleti területen halfogásra irányuló tevékenységet végez, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Hhvtv. és végrehajtási rendeletének érintett rendelkezései:

A halgazdálkodásról és a hal védelméről 2013. évi CII. törvény (a továbbiakban: Hhvtv.) 64. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a halgazdálkodási hatóság az e törvényben és a végrehajtására kiadott jogszabályokban, valamint az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusában meghatározott rendelkezés, illetve hatósági határozatban foglaltak megsértése esetén a szabályszegővel szemben bírságot szabhat ki, a 43. §-a szerinti eltiltást állapíthat meg, elkobzást, továbbá a 65. §-a szerinti intézkedéseket és jogkövetkezményeket alkalmazhat.

A halgazdálkodásról és a hal védelméről szóló 2013. évi CII. törvény 46. § (1) bekezdése értelmében tilos a hal fogásához minden olyan fogási eszköz, illetve fogási mód alkalmazása, amely a halállományt vagy annak élőhelyét károsíthatja, veszélyeztetheti. A 46. § (4) bekezdés f) pontja szerint halgazdálkodási vízterületen tiltott halfogási eszköznek és módnak minősül a gereblyezés alkalmazása. A Hhvtv. 2. § 4. pontja szerint gereblyezés: a halnak nem a táplálkozási viselkedésére alapozottan, és a szájnnyílásán kívüli más testrészebe akasztott horoggal történő zsákmányul ejtésére irányuló módszer.

A Hhvtv. 67. § (1) bekezdés b) pontja alapján a halgazdálkodási hatóság halvédelmi bírságot szab ki a jogosulatlanul halászó személlyel szemben.

A Hhvtv. 67. § (1) bekezdés d) pontja szerint a halgazdálkodási hatóság halvédelmi bírságot szab ki a nem megengedett módon, eszközzel vagy tilalmi időben horgászó vagy halászó személlyel szemben.

A halgazdálkodási és a halvédelmi bírságról 314/2014. (XII. 12.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 4. §-a szerint a Hhvtv. által tiltott vagy nem megengedett eszközzel vagy módon, vagy tilalmi időben történő horgászat vagy halászat esetén a halvédelmi bírság mértéke 100.000-500.000.- forintig terjedhet.

A jogszabályok bírói értelmezése:

Ugyanazon természetes személy szándékos cselekménye egyidejűleg az orvhalászat tényállási elemeit és a halvédelmi bírság alapjául szolgáló cselekmény tényállási elemeit egyaránt kimeríti. Ebben a helyzetben szükségképpen merülhet fel a két eljárás sorrendisége, egymást kizáró hatása, és a két tényállás jogi következményeinek megvizsgálásának igénye, figyelemmel arra, hogy a fenti esetekben a halvédelmi bírság kiszabása az állami büntetőhatalom a ne bis in idem alapjogi követelményének sérelmét jelentheti.

A bűncselekmény tényállási elemei

A Btk. 246. §-ához jogszabályhoz fűzött kommentári magyarázat rögzíti, hogy a bűncselekmény elkövetési magatartásait a tényállás két pontban sorolja fel.

Az a) pont szerint büntetendő magatartás a külön jogszabályok szerint jogosulatlan halfogásra irányuló tevékenység. A Hhvtv. 2. § 6. pontja alapján a hal kifogása: a hálnak és más hasznos víziállatnak a halászat vagy a horgászat során történő megfogása és a vízbe vissza nem engedése (elvittele); a Hhvtv. 2. § 9. pontja alapján halászat: a hálnak vagy más hasznos víziállatnak megengedett módon és eszközzel halgazdálkodási vízterületen történő rekreációs vagy bemutatási célú, illetve ökológiai célú, szelektív fogása, továbbá gyűjtése, ide nem értve a horgászatot. A büntetőjogi védelem kizárólag a halászhálóval vagy más halászati eszközzel folytatott orvhalászatra terjed ki, a horgászat nem értendő e fogalomba. Az elkövetési magatartás akkor tényállásszerű, ha jogosulatlanul történik. A Hhvtv. 37. §-a határozza meg azt, hogy milyen okmányok birtokában jogosult valaki halászni.

A Btk. 246. § b) pont a külön jogszabályban meghatározott tiltott eszközzel, tiltott módon, valamint a kíméleti területen történő halfogásra irányuló tevékenység végzését rendeli büntetni. A tilalmazott halászati és horgászati eszközök és módszerek nyílt taxációjú felsorolását a Hhvtv. 46. §-a tartalmazza.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az orvhalászat vétségének tényállását a Hhvtv. ismertetett rendelkezései töltik meg tartalommal. A Hhvtv.-ben meghatározott jogkövetkezménnyel sújtható jogellenes magatartások köre szélesebb, mint a Btk.-ban orvhalászat bűncselekményként büntetni rendelt jogellenes magatartások köre, azonban az orvhalászat tényállása ugyanazokat a tényállási elemeket tartalmazza, így mindkét eljárás feladata a Hhvtv.-ben szankcionálni rendelt cselekmény tényállási elemeinek a tisztázása. A vádirati tényállás ugyanazokat a tényeket tartalmazza, mint a közigazgatási eljárás eredményeként meghozott határozat és ehhez teszi hozzá a büntetőjogi többletet, amelynek a lényege a bűnösségben ragadható meg, mely jelen esetben a természetes személyek szándékos magatartását jelenti.

A további szignifikáns különbség a két eljárás törvényben meghatározott hierarchiájából fakad, ugyanis a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 7. § (5) bekezdése kimondja, hogy abban a kérdésben, hogy a terhelt követett-e el bűncselekményt, a bíróságot, az ügyészséget és a nyomozó hatóságot nem köti a polgári, a közigazgatási, a szabálysértési, a fegyelmi vagy más eljárásban hozott határozat, illetve az abban megállapított tényállás.

Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvényben (a továbbiakban: Ákr.) foglalt szoros ügyintézési határidőkből következően a gyakorlatban leginkább a közigazgatási eljárás zárul hamarabb jogerős határozattal azzal, hogy az esetek túlnyomó részében az ügyfél bírói utat nem vesz igénybe, míg a büntetőeljárás ezzel párhuzamosan indul meg, azonban annak eltérő természetéből adódóan egy későbbi időpontban terelődik a bírósági eljárás keretei közé. A hatályos eljárási kódexek azonban nem képezik akadályát annak, ha a közigazgatási eljárásban hozott határozattal elbírált cselekmény miatt büntetőeljárás induljon.

A közigazgatási szankciók büntetőjogi jellegének megítélése:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése értelmében a jogorvoslat törvényben meghatározott rendkívüli esetei kivételével senki nem vonható büntetőeljárás alá, és nem ítéltető el olyan bűncselekményért, amely miatt Magyarországon vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más államban törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.

Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 7. kiegészítő jegyzőkönyvének 4. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha valakit egy állam büntető törvényének és büntető eljárási törvényének megfelelően egy bűncselekmény kapcsán már jogerősen felmentettek vagy elítéltek, e személlyel szemben ugyanennek az államnak az igazságszolgáltatási szervei ugyanezen bűncselekmény miatt nem folytathatnak büntető eljárást, és vele szemben abban büntetést nem szabhatnak ki. A (2) bekezdés kimondja, hogy az előző bekezdés rendelkezései nem képezik akadályát annak, hogy az adott állam büntető törvényeinek és büntető eljárási törvényeinek megfelelően az eljárást újból megindítsák, ha új, vagy újólag feltárt tények, vagy az eljárás alapvető hibái természetüknél fogva kihatással vannak a meghozott ítéletre. A (3) bekezdés deklarálja, hogy a jelen cikk rendelkezéseitől az EJEE 15. cikkére hivatkozással nem lehet eltérni.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 50. cikke szerint senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.

Az Európai Unió Bíróságának a C-617/10. számú ítéletében (a továbbiakban: Hans Åkerberg Fransson ügy) azt a kérdést kellett eldöntenie, hogy az EJEE 7. kiegészítő jegyzőkönyvének 4. cikke és a Charta 50. cikke szerinti ne bis in idem elvének hatálya alá tartozik-e az adóbűncselekmények miatti vádemelés megengedhetősége, ha korábban ugyanazon téves adatközlés miatt közigazgatási eljárás keretében meghatározott pénzbüntetést (adóbírságot) szabtak ki a vádlottra. Az Európai Unió Bírósága ítéletében kifejtette, hogy a Charta 50. cikkében szabályozott ne bis in idem elve nem zárja ki, hogy valamely tagállam a héával (hozzáadott érték-adóval) összefüggő bevallási kötelezettségek teljesítésének elmulasztásában megnyilvánuló ugyanazon tényállásra egymást követően adójogi szankciót és büntetőjogi szankciót alkalmazzon, amennyiben a szankció büntető jellegű, és jogerőssé vált. Az adóbírság büntető jellegének mérlegelése szempontjából jelentősége van a jogsértés belső jog szerinti jogi minősítésének, a jogsértés jellegének és az érintett személlyel szemben kiszabható szankció természetének és súlyának.

A közigazgatási szankciók büntetőjogi jellegének megítélésének és azoknak a ne bis in idem elvével való összefüggéseinek szempontjait az Emberi Jogok Európai Bírósága az úgynevezett Engel kritériumokban munkálta ki, mely szerint vizsgálni kell a nemzeti jog büntetőjogi besorolását, mint kiindulási alapot, a szankció célját és címzetti körét és az előírt büntetés jellegét és súlyát.

Az Alkotmánybíróság legutóbb hasonló alapjogi kérdésben a 8/2017. (IV. 18.) AB határozatban hozott döntést. Az Alkotmánybíróság a döntés ratio decidendije értelmében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény 43. § (1) és (4) bekezdésének alkalmazása során az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből és XXVIII. cikk (6) bekezdéséből, a jogbiztonság elvéből, valamint a kétszeres eljárás alá vonás és büntetés tilalmából eredő alkotmányos követelmény, hogy ha állatkínzás vétsége vagy büntette miatt büntetőjogi felelősség megállapításának van helye, vagy a büntetőjogi felelősség kérdésében már jogerős marasztaló döntés született, akkor ugyanazon tényállás alapján indult állatvédelmi hatósági eljárásban, ugyanazon jogellenes cselekmény miatt állatvédelmi bírság kiszabására ugyanazon személlyel szemben nem kerülhet sor.

A bíróság értelmezése:

A halvédelmi bírsággal sújtható jogellenes cselekmények köre szélesebb, mint a büntetőjogi szankcióval fenyegetett magatartások köre, ugyanis az előbbi csoport felöleli a bűncselekménynek minősülő magatartások teljes körét is, ezzel a szabályozás kellően igazodik

a büntetőjog ultima ratio jellegéhez. Ebből következik, hogy a ne bis in idem elve kizárólag abban az esetben bír jelentőséggel, ha a közigazgatási eljárás tárgya olyan szabályszegés, amely az orvhalászat vétségének tényállási elemeit is kimeríti, mert ebben az esetben a halvédelmi hatósági eljárás során értékelendő tények köre teljesen megegyezik a büntetőeljárás során értékelendő tényállási elemekkel. A fentiekben kifejtettekre tekintettel a bíróság álláspontja szerint az EEJE kiegészítő jegyzőkönyvének 4. cikkében szereplő „azonos bűncselekmény” kitétel jelen esetben egyértelműen megállapítható, figyelemmel a tényállási elemek azonosságára. Mivel a hatályos szabályozás nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a jogellenes cselekményt párhuzamosan büntetőjogi és közigazgatási jogi szankcióval sújtsák, ebből következően a hatályos jogszabályok alapján orvhalászat miatt indult büntetőeljárásokban az eljáró bíróság előtt felmerült a kérdés, hogy a vádlottal szemben emelt vádat el kell-e utasítani azon az alapon, hogy ugyanezen tényállás alapján egy másik eljárásban már büntető jellegű szankciót (halvédelmi bírságot) alkalmaztak vele szemben.

A halvédelmi bírság kiszabására irányuló közigazgatási eljárás során is teljes egészében a büntetőjogi felelősséget megalapozó történeti tényállás az irányadó, melynek során ugyanazon jogellenes cselekmény értékelésére kerül sor, így a közigazgatás eljárás büntető jellegű eljárásnak, illetve a halvédelmi bírság a Btk.-ban szabályozott, a pénzbüntetéssel megegyező büntető jellegű szankciónak minősül. Mindezek alapján a halvédelmi bírság kiszabására irányuló közigazgatási eljárásra a ne bis in idem alkotmányos elvének érvényesülési köre kiterjed.

A bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogbiztonság követelményének érvényre juttatása érdekében egyértelmű szabályozásra lenne szükség a tekintetben, hogy mikor folytatható le halvédelmi bírság kiszabására irányuló hatósági eljárás és mikor van helye büntetőeljárás megindításának. Ebből következően az a bíróság álláspontja, hogy az orvhalászat gyanúja esetén, a párhuzamos represszív jellegű eljárások elkerülése érdekében ezen cselekményekhez a jogalkotónak kizárólag közigazgatási jogi vagy büntetőjogi jogkövetkezményeket kellene rendelnie a konkuráló eljárás egyidejű kizárása mellett.

Arra az esetre, ha az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a konkuráló büntetőeljárás a közigazgatási eljárás mellett, illetve azt követően is megindítható és lefolytatható, úgy a bíróság álláspontja szerint a ne bis in idem követelményének érvényre juttatása nem zárja ki minden esetben közigazgatási hatósági eljárás lefolytatását ugyanazon személlyel szemben, azonos tényállás és jogellenes cselekmény mellett, hiszen a bírság helyett alkalmazható – a Hhvtv. 43. §-a szerinti eltiltás, elkobzás és a Hhvtv. 65. §-a szerinti intézkedések – jogkövetkezmények nem tekinthetők büntető jellegű szankciónak. A büntetőeljárás és a hatósági eljárás párhuzamos lefolytatása pedig azért sem kizárt, ugyanis a közigazgatási eljárás kiegészítő jelleggel az azonnaliság követelményének megfelelő reparatív szankciót írhat elő a Hvtv.-ben és a Btk.-ban egyaránt szabályozott jogellenes cselekményekhez.

Továbbá figyelemmel kell lenni arra is, ha a közigazgatási határozat bírói felülvizsgálatára nem került sor. A joggyakorlat textualista értelmezése ekkor a jogerős határozathoz nem köti a res iudicata következményét, holott a határozat véglegessé vált és az csak – egyezően a jogerős és bírósági felülvizsgálaton átesett határozatokkal – rendkívüli jogorvoslat útján bírálható felül, amely esetben már a bírói út kimerítésére tekintettel megkapná a res iudicata címkét. A szigorúan vett textualista értelmezés azonban azzal jár, hogy a közigazgatási döntés ellen minden esetben – akkor is, ha azt az ügyfél nem szándékozik támadni – bírói út igénybevételére lenne szükség, hogy a res iudicata hatással az ügyet az ügyfél az eljáró bíróság nyomán felruházza és így e jogi érvelés büntetőeljárásban felhasználható legyen.

A bíróság álláspontja szerint végső soron mindkét eljárásban ugyanazon tényállás mellett ugyanazon vádlott áll szemben az állammal, amely döntése szerint közigazgatási eljárást, büntetőeljárást vagy mindkét eljárást megindítja vele szemben, amely a bíróság álláspontja szerint a jogbiztonság sérelmével jár.

A bíróság álláspontja szerint a kétszeres büntetés és a kétszeres eljárás sérelmével járnak az olyan jogerős közigazgatási határozat mellett indult, illetve büntetőjogi felelősség megállapításával záruló eljárások, amelyek ugyanazon tényállás mellett, de már büntetőjogi eljárási és anyagi szabályok nyomán folytak le. Végső soron ezen esetek mindegyikében közhatalmi jogkörben eljáró szervek eljárásáról beszélhetünk és ilyen kiindulási állapot mellett sértené a jogbiztonság követelményét, ha a terhelt, illetve az ügyfél nem tudhatná még a bűncselekmény elkövetése, illetve a szabályszegés megvalósítása előtt, hogy ellene közigazgatási vagy büntetőeljárás fog indulni, hovatovább akár mindkettő. Az ilyen bizonytalan jogszabályi rendszer nem csak az egyes eljárásokban jelent bizonytalanságot, hanem az utóbb indult eljárásban alapjogi kérdéseket vet fel.

A bíróság álláspontja szerint bármely eljárás megindítása a másik konkuráló eljárás megindításának ideiglenes – az előbb indult eljárásban hozott jogerős döntés végleges – akadályát jelenti.

Ebből következően a döntésre megfelelően alkalmazott analógia útján az a következtetés látszik levonhatónak, hogy a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 246. § b) pontjának alkalmazása során az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből és XXVIII. cikk (6) bekezdéséből, a jogbiztonság elvéből, valamint a kétszeres eljárás alá vonás és büntetés tilalmából eredő alkotmányos követelmény sérül, hogy ha a halgazdálkodási hatósági eljárásban halvédelmi bírság kiszabásának van helye, illetve halgazdálkodási hatósági eljárásban jogerősen halvédelmi bírságot szabott ki a közigazgatási szerv, akkor ugyanazon tényállás alapján indult büntetőeljárásban, ugyanazon jogellenes cselekmény miatt büntetőjogi szankció kiszabására ugyanazon személlyel szemben nem kerülhet sor.

A bíróság értelmezése szerint a fent bemutatott szabályozás miatt a közigazgatási és a büntetőeljárás egymáshoz való viszonyának jelenlegi szabályozása sérti az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdését, XXVIII. cikkének (6) bekezdését. Erre tekintettel a bíróság indokoltnak tartja annak eldöntését, hogy amennyiben bármely közigazgatási, illetve bármely büntető törvényi tényállás egymással azonos szabályozási tárgykörük miatt átfedésben van, úgy a szabályozás céljára és a szabályszegő, illetve az elkövető azonos voltára tekintettel sérti-e az utóbb indult eljárás a fenti megjelölt alkotmányos követelményeket, illetve a szabályszegő, elkövető alapjogát. A bíróság álláspontja szerint – figyelemmel a 8/2017. (IV. 18.) AB határozat rendelkező részének 1. pontjára, indokolásának 35. pontjára, 46. pontjára, 51. pontjára, 53. pontjára és az ott hivatkozott döntésekre – indokolt, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 46. § (3) bekezdésén alapuló jogkörben állapítsa meg azokat az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket – akár a tartós alkalmazáshoz szükséges általánosságban –, amelyeknek a vizsgált jogszabályhely alkalmazásának meg kell felelnie. A bíróság értelmezése szerint az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdéséből és XXVIII. cikkének (6) bekezdéséből következő alkotmányos követelmény, hogy ha a vádlottal szemben ugyanazon tényállás mellett közigazgatási eljárást folytattak le, amely eljárásban vele szemben jogerősen vagyoni, ezáltal büntető jellegű szankciót szabtak ki, akkor ugyanazon tényállás alapján és ugyanazon jogellenes cselekmény miatt ugyanazon személy ellen büntetőeljárás nem indítható.

„Még az Alaptörvény és az Abtv. hatályba lépése előtt meghozott 35/2011. (V. 6.) AB határozatával állapította meg az Alkotmánybíróság azt a követelményt, amely szerint a bíróságnak az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján köteles eldönteni, és amennyiben az

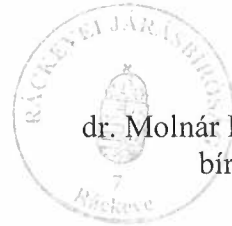
alkalmazandó jog alkotmányellenességét észleli, köteles az Alkotmánybíróság eljárást kezdeményezni.” {3136/2016. (VI. 29.) Ab határozat, Indokolás [16], ABH 2016. 16. 818.}

Erre tekintettel a bíróság a Be 489. § (1) bekezdése alapján indítványozza a törvényi rendelkezés jelen ügyben való alkalmazásának alkotmányjogi vizsgálatát, amely értelmében ugyanezen törvényhely (3) bekezdése alapján felfüggesztette az eljárást.

Az egyedi normakontroll eljárás iránti kezdeményezés az Abtv. 25. § (1) bekezdésén alapul.

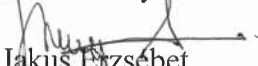
A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 535. § (3) bekezdése zárja ki.

Ráckeve, 2021. október 19.

dr. Molnár Dalma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Jakus Erzsébet
tiszttviselő

